

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **P. N. L.**, zast. advokátem Mgr. Petrem Václavkem, Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2020, čj. MV-133613-4/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, čj. 77 A 152/2020-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 6. 2020 zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 10. 2020 zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že není rodinným příslušníkem občana EU. Je naopak přesvědčen, že splňuje předpoklady postavení rodinného příslušníka podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Jeho dcera (občanka ČR) studuje v Praze, kde však pobývá jen několik dnů v týdnu, ostatní dny se o něj stará. Podle stěžovatele správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Stěžovatel zejména namítl, že správní orgány neprovedly jeho výslech ani výslech

jeho dcery (přestože ho navrhl), a dále, že při pobytové kontrole nebyl přítomen tlumočnick a v neposlední řadě jej měly správní orgány (i opakovaně) poučit, co je třeba k žádosti doložit. Podle stěžovatele nelze výslech nahradit výzvou podle § 45 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel také namítl, že krajský soud nesprávně posoudil námitku nepřiměřenosti rozhodnutí a ani závěry žalované nejsou v tomto ohledu dostatečně odůvodněny.

[5] Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná odkázala na správní spis a správní rozhodnutí. Navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana EU pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana EU, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

[9] Námitka týkající se nesprávného posouzení právní otázky úzce souvisí s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel tvrdil, že je s ohledem na svůj zdravotní stav závislý na péči své dcery, z čehož dovozoval své postavení rodinného příslušníka občana EU.

[10] Správní orgán I. stupně stěžovatele výzvou ze dne 5. 2. 2020 (na 7 stranách) vyzval podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti - k předložení mj. dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců, a současně ho poučil, že nebude-li vada žádosti odstraněna, bude jeho žádost zamítnuta. Ve výzvě byl žalobce podrobně poučen o tom, kdo se rozumí rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, co se rozumí závislostí na výživě nebo jiné nutné péči ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a o tom, jakým způsobem lze tyto skutečnosti prokázat. Stěžovatel k této výzvě doložil lékařské zprávy, z nichž ovšem nevyplývalo, že jeho zdravotní stav nezbytně vyžaduje péči druhé osoby (některé tyto zprávy byly také neaktuální). Stěžovatel ani neuváděl, jakou konkrétní péči nezbytně od své dcery potřebuje.

[11] Za této situace i dle názoru NSS nebylo nezbytné provedení výslechu dcery stěžovatele. Nebylo tedy nutné ani podrobně zjišťovat, v jakém rozsahu se dcera stěžovatele o něj stará a jak často jezdí z Prahy, kde studuje, k rodičům (ostatně podle zprávy Policie ČR ze dne 30. 1. 2019, byly ve dnech 16. 1. a 21. 1. 2019 provedeny na adrese stěžovatele pobytové kontroly, dcera stěžovatele při nich nebyla zastížena a telefonicky sdělila, že studuje v Praze a do místa svého trvalého bydliště jezdí pouze nepravidelně na víkendy). Nelze ani přehlédnout, že stěžovatel v průběhu správního řízení výslech své dcery ani nenavrhoval. Není ani podstatné, že při pobytové kontrole nebyl přítomen tlumočnick. Stěžovatel v průběhu správního řízení nenamítal, že by česky nerozuměl. Tato skutečnost není patrná ani z okolností případu.

[12] Nezbytvá než konstatovat, že v této věci je dostatečně zřejmé, že stěžovatel není osoba, která by byla závislá na péči druhé osoby. Správní orgán I. stupně přitom podrobně stěžovatele

pokračování

poučil, jak může svá tvrzení prokázat. Pokud tak stěžovatel neučinil, nebylo povinností správního orgánu I. stupně, aby stěžovatele znovu vyzýval k doložení dalších podkladů. Jednalo se o řízení o žádosti, kdy záleží především na žadateli, jaké doklady předloží, od čehož se následně odvíjí následný osud žádosti, průběh řízení a rozsah zjišťování skutkového stavu. Povinností správních orgánů není ani poučovat o tom, co musí žadatel činit, aby byl úspěšný (viz rozsudky NSS ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 1/2010-76, ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 51/2010-214, ze dne 5. 4. 2018, čj. 9 Azs 438/2017-25, ze dne 20. 6. 2018, čj. 3 Azs 133/2017-27).

[13] K nepřiměřenosti rozhodnutí NSS uvádí, že v případě, že zákon výslovně nevyžaduje posouzení přiměřenosti rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, je třeba zvážit aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento článek je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (viz rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29, bod 12). K jeho potenciální aktivaci však musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, bod 15, či ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39, bod 19). Stěžovatel v řízení před správním orgánem I. stupně v tomto směru nic konkrétního nenamítal. V odvolání pouze obecně namítl, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nic konkrétního netvrdil, postačilo, pokud se žalovaná s touto otázkou vypořádala pouze stručně.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[15] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec její běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. října 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu